

Mykerön kuusikoulu

Jaana Tolonen

Mykerön Kuusikoulu

Teksti ja kansikuva 2021 (C) Jaana Tolonen

Kuusen juuristossa mutkittellee vettä virtaavia onkaloita. Niiden sisällä pienet pihkapallot matkaavat vesivirran mukana ylös kohti kuusenlatvaa.

Yhden pihkapallon nimi on Mykerö. Maan pinnalta lähtiessään Mykerö oli pieni, mutta hän kasvoi matkan aikana pienestä pisarasta isoksi pihkapalloksi.

Onkaloiden seinämä on kuin yhtä isoa ikkunaa. Niiden sisältä on helppo seurata mitä metsässä tapahtuu. Keväisin kuusen rungon pinnalla uuden oksan syntyminen ilahdutti Mykeröä. Joka vuosi hän odotti tätä tapahtumaa kovasti.

Mykerö oli kasvanut jo niin isoksi, että hän sai liittyä Kuusikouluun. Hän halusi opiskella oksanlaukaisua. Tietenkään kaikkien ei juuri sille luokalle tarvinnut mennä. Pihkapalloille oli muitakin tehtäviä. Kuten esimerkiksi he pystyivät toimimaan tuoksunviestijöinä tai olla lääkinnällisissä tehtävissä. Esimerkiksi jos kuuseen tuli haava, niin pihkaryhmä lähti heti voitelemaan sen pihkalla kiinni.

Koululaiset olivat kuulleet, että joka vuosi kymmenen taitavinta oppilasta saa yhteisen oksakerroksen kuusen ylimpään latvaan. Sitä Mykerö oli koko ajan miettinyt ja haaveillut. Ja nyt tuo oli tullut ajankohtaiseksi. Hän toivoi saavansa olla seuraavana vuorossa juuri tuohon tehtävään. Tätä varten hän olikin koko matkan ajan opiskellut ahkeraan kuusitiedettä.

Mykerö oli ollut innokas oppilas, vaikka välillä hän oli onnistunut tehtävissään kömpelösti. Mutta kukapa ei olisi ollut, silloin kun vasta ensi kertaa jotain uutta opetteli. Kömpelyyden vuoksi jotkin oppilaat kiusasivat häntä. Vaikka hän koetti olla välittämättä niistä, niin silti kiusaaminen tuntui pahalta.

Mykerön mielessä kaikui muisto, jossa kiusaajat sanoivat:

”Sinusta ei ikinä kasva suoraa oksaa.”

”Sinun oksassa ei kasva ikinä neulasia.”

”Yksikään neulanen ei halua puhjeta sinun oksaan.”

”Kiero sen on, sano minun sanoneeni.”

Mutta päättäväisenä Mykerö vakuutti itselleen:

”Kiusaamisesta huolimatta, heti kun on mahdollista, niin minä pyrin mukaan siihen omaan oksakerrokseen. Sanokoot muut mitä tahansa.”

Ja sitten tuli viimein se päivä, kun kuusikoulusta otettiin kymmenen oppilasta kymmenen oksan paikalle.

Mykerö oli yksi heistä. Hän aivan mykistyi onnesta.

Opettaja kertoo opiskelun vaiheet:

"Täällä kuusikoulussa teille on opetettu rytmitajua, tuulen nopeuksia, lämpötiloja, kosteutta ja pihka-tietoutta. Sekä opetettu kunnioittamaan aurinkoa, ettei se polta kuusta säteillään."

Yksi opiskelija kysyy hämillään:

"Herra opettaja! Minä en muista, kuinka se sillä navan jousipyssyllä saadaan oksa ammuttua suoraan?"

Ennen kuin opettaja ehtii vastaamaan, niin toinen opiskelija vastaa tietäväisenä kaverilleen:

"Oksan latva ammutaan sinne minne sen halutaan ylettyvän. Täytyy odottaa kaarnaoven aukeavan ja päästä kiinnittymään valjaillaan puun runkoon kiinni. Sitten napa terävöityy. Se pitää olla valmiina kuin jousipyssy tarkkuutta vaativassa tehtävässään."

Luokka purskahtaa nauramaan.

Opettaja toppuuttelee naurajia:

"Hyvät pihkapallot, äläkkäpäs nyt naurako! Olette ymmärtäneet tämän nyt väärin. Me emme ammu täällä millään, vaan hyppäämme kuin jousipyssy. Mehän olemme opetelleet juuri sitä. Hyppäämistä."

Tästä muistuksesta innostuen, oppilaat harjoittelevat lisää hyppyjä ja loikkia. Pihkapallot pyörivät ja sinkoilevat puolelta toiselle. Jotkut hyppivät kierteellä aivan kieroon, toiset eivät saa vauhtia ja jäävät pyörimään ympyrää. Syntyy ihmetystä ja naurua.

Hyppyharjoittelun lomassa opettaja joutuu kertomaan surkeat ja valitettavan pakolliset uutiset:

”Ja joskus vaikka kuinka harjoittelisimme, niin valitettavasti jotkin silloin tällöin epäonnistuvat hypyissään. Oksa jää tyngäksi tai neulattomiksi, ja kuivuu sen jälkeen pois. Se on valitettavan kamala kohtalo. Ja varsinkin sitten kohtalo on sinetöity, jos hämähäkki tekee siihen seittiä, niin silloin oksassa ei pääse heilumaan neulasen neulanenkaan. Tynkä tyrehtyy siihen.”

Tämän kuullessaan opiskelijat terävöittävät keskittymisensä ja loikkivat heti parempia hyppyjä. Harjoituksen edetessä heistä tulee loistavia hypyissään.

Opettaja kertoo:

”Monen asian täytyy olla kohdillaan; tuulen ja soittimien. Metsän eläinten täytyy kuulla kuinka kovasti tuulee. Jos myrsky on tulossa, niin eläimet osaavat silloin mennä suojaan. Parhaiten soi, jos tuulee tyvestä latvaan.”

Mykerö kysyy:

”Entäs jos tuulee niin sanotusti vastakarvaan?”

”Hyvä kysymys,” opettaja sanoo ja vastaa Mykerön kysymykseen.

”Silloin se oksa on hiljaa, muuten syntyisi oudolle kuulostavaa vihellystä, josta kukaan eläin ei ota millään mitään selvää mitä se tarkoittaa. Sen vuoksi oksia on joka puolella. Jokaisella on vuorollaan oma soittotehtävä tuulen osuessa sopivassa kulmassa siihen.”

Mykeröä kiinnostaa:

”Mitä tehdään jos Kaarnakuoriainen tulee kylään?”

Opettaja tuntee Kaarnakuoriaisen ja vakuuttaa:

”Kaarina Kaarnakuoriainen on niin kiltti, ettei hän kasvaviin ja tolpillaan oleviin kuusiin kirjoita tai kaiva mitään, vain maassa makaaviin kaadettuihin puihin.”

Opettaja ohjeistaa:

”Opetellaan vielä kuinka kiinnitytään pysyvästi ja varmasti kuusen runkoon kiinni. Kun ovi avautuu teidän on heti pinkaistava kuin jousipyssy. Katse kohti horisonttia salaman nopeasti kohti taivasta. Nimittäin perässä tuleva pihkavana kovettuu nopeasti. Joten, miten pitkälle jaksat hypätä, sen pituinen kuusenoksasi tulee olemaan.”

Sittenpä eräänä aurinkoisena päivänä, odotettu hetki tulee ajankohtaiseksi. Kaikkia hyppääjiä jännittää aivan valtavasti. He keskittyvät hiljaa kukin omaan tärkeään tehtäväänsä.

Mykerö seisoo kaarnaoven takana. Hän odottaa innoissaan oven avautumista. Viimein se aukeaa ja aurinko paistaa ovenraosta hänen silmiinsä. Ennen kuin hän huomaakaan, niin hän on jo pinkaissut ilmaan ja on lentämässä kohti taivasta. Mykerö ei tiedä kauanko siihen meni, mutta sitten matka hidastui ja lopulta pysähtyi. Hän jää kiikkumaan kovan pihkapuikon päähän.

Ensin hän luulee epäonnistuneensa, koska hän ei näe minne saakka oksan pään sai vietyä. Mutta hetken kuluttua, pienellä viiveellä, kaikkein viimeisenä kaikista muista oksista hänen oksansa putkahtaa täyteen mittaansa. Se vei kokonsa vuoksi kauiten aikaa. Miten valtava komeus siitä syntyikään. Hänestä kasvoi vahva, suora ja voimakas oksa. Oksa joka kantaa tuhansittain neulasia. Neulaset kahisevat kuin lehtipuun lehdet.

Tällaisessa orkesterissa, niin kuin lehtipuiden lehdet toimivat lyömälautasina, niin hänen neulaset toimivat rytmikapuloina. Kokonainen oksisto soitti niin täydellisesti yhteen, ettei Mykerö sitä kuunnellessaan voinut olla muuta kuin ikionnellinen.

Orkesterissa kuului myös viulua, kitaraa, pianoa, rumpuja. Musiikki oli niin kaunista, että metsän linnut saapuivat istumaan hänen upealle oksalleen laulamaan hänen orkesterinsa kanssa.

Seuraavan vuoden aikana he opettelevat alakerran oksiston avulla kuinka viestiä soitetaan, säällä kuin säällä. Sitä seuraavana vuonna he avustaisivat tulevia yläkertalaisia.

Mutta nyt he elävät korkeimmalla kuin muut ja heillä on suuri vastuu huolehtia viestinnällään metsäneläimiä.

Pihkapallon hypyn pituinen se.